

fig saa. Der er i Virkeligheden i den Henseende foregaaet en saa overordentlig grundig Forarbejdelse, at der ikke kan være nogen Frygt i den Retning, som af ham anført; men, som sagt, dette kan først grundig gennemgaaes, naar man kommer til i Udvalget at see Tallene nærmere, efter. Det vil da vise sig, at der fra Ministeriets Side er regnet overordentlig rundeligt netop for at være sikker paa, at der ikke skulde være nogen Fare i den Henseende. Navnlig i to Henseender er Forholdet meget forskjelligt fra det, hvortil det ærede Medlem sigtede i sit Foredrag, nemlig til, hvad der under en tidligere Forhandling om denne Sag var blevet gjort gjældende her i Salen. For det Første er der dette, at, idet Indtægterne for Præsterne og navnlig de høieste Indtægter ville blive meget formindskede, vil som Følge deraf Pensionernes Størrelse, der i de senere Aar, har rettet sig efter og fulgt den almindelige Pensionsløvs Bestemmelser — altsaa rettet sig efter Embedernes Størrelse — selvfølgelig blive meget betydeligt formindsket. Og dernæst maa det vel erindres, at disse Pensioner komme til at paahvile selve Pensionsfonden, der er sat under Kirke- og Undervisningsministeriets Bestyrelse. Forholdet er altsaa ingenlunde ordnet saaledes, som det var tænkt at skulle ordnes efter et tidligere Forslag, der forelag i sin Tid, hvorefter det var Kultusministeriets Sag, at bevirkte Afstedigelsen og Pensioneringen, men hvor derimod Pensioneringen skulde udredes af Statskassen. Der kunde der vel være en Frygt i saa Henseende; men naar Pensionerne skulle udredes af en Fond, der staaer under den samme Styrelse, der bevirker Afstedigelsen, vil der ikke være nogen stærk Tilbøielighed til at overskride det Maal, der passer efter de Midler, man har at raade over. Jeg skal endnu blot tilføie, at en Indskrænkning i saa Henseende ganske naturligt, hvis der skulde vise sig en overhaandtagende Eyst til at komme ind paa denne Veie, vil fremkomme ved de Forhandlinger, som netop ifølge Lovforslaget, aarlig ville blive førte mellem Kirke- og Undervisningsministeren og Rigsdagen om denne Fond, Noget, som jo er ganske forskjelligt fra, hvad der nu er tilfælde. Derfor vil jeg ønske, at man ial-

faald ikke nu her vil gaae synderligt mere ind paa dette Punkt, men ialfaald vil overlade Bedommelsen deraf til den nærmere Undersøgelse; jeg er da overbevist om, at man vil komme til den Forvisning, at der er regnet saaledes, at der er al menneskelig Sandsynlighed for, at ingen Fare truer enten Fonden eller Statskassen.

Følgelig skal jeg tillade mig med Hensyn til Sagen i Almindelighed at gjøre nogle saa Bemærkninger. Jeg troer, at man maa erkjende, for det Første at der fra Ministeriets Side er handlet saa hurtigt, som det vel var gjorligt, for at imødekomme det Dnsse, — hvis et saadant har været levende tilstede, — at komme til en Forhandling af denne Sag snarest muligt. Kirkecommissionen blev sluttet, samme Dag, som det nyværende Ministerium blev dannet, og nu foreligger dets Forslag angaaende en af de vigtigste Sager, den havde at beskæftige sig med. Dernæst var Forholdet dette, at Sagen ingenlunde kunde betegnes som færdig med, hvad der fra Kirkecommissionens Side var givet. Jeg skal nu hverken overvurdere eller undervurdere Kirkecommissionens Betydning og navnlig ikke Betydningen af dens Udtalelser i det Hele. Jeg skal navnlig ogsaa være meget villig til at indrømme, at der er en Forskjel i saa Henseende, med Hensyn til de forskjellige Sager, og at særlig den foreliggende Sag er af den Bessaffenhed, at Kirkecommissionens Mening i og for sig her endnu mindre kunde betragtes som afgjørende, om den overhovedet skulde være det i nogen Sag. Men jeg maa dertil sote, at Kirkecommissionen heller ikke har havt Leilighed til saa nøagtigt og grundigt at gennemgaae alle de herhenhørende Forhold, at den Indstilling, der kom fra dens Side, kunde bære noget Spor deraf, ligesom overhovedet dens Mening i denne Sag ikke saaledes som i andre Sager var bleven formet til et heelt Lovforslag. Ikke bestomindre maa jeg dog, dertil knytte den Bemærkning, at jeg ikke kan forestille mig Andet, end at man dog maa lægge ikke ringe Vægt paa, at der ved Forhandlingerne i Kirkecommissionen har samlet sig et saa stort Størrelse, som Tilfældet er, om det foreliggende Forslag, og det uagtet det netop bestod af Mænd, som i alle Henseender stude paa et